

Jeg havde egentlig håbet, at vi kunne have fået en lidt mere klar diskussion, ikke så meget om, hvorvidt der skal være en øvre grænse, men om, hvor den skal være. Det er der også andre der har været inde på i dag, og der kan man jo tagé udgangspunkt i de to partier foruden forslagsstillerne, som har arbejdet med at lave en øvre grænse. Det er jo De Konservative ved fru Henriette Kjær i en pressemeddelelse tidligere, og så er det Socialdemokraterne, oven i købet i et forslag til vedtagelse her i Folketinget. Man kunne jo sige til Socialdemokraterne: Tænk, om det var blevet vedtaget. For så skulle vi jo have haft en ny debat her i Folketinget mindre end et år efter, hvor vi så skulle have lavet den beslutning om.

Det er jo trist, at vi ikke skal have den diskussion, for det er ikke helligt for mig – heller ikke for andre forslagsstillere, tror jeg – om det er 6 måneder eller 1 år eller deromkring. Den øvre grænse skal jo sættes der, hvor man godt ved at det bliver problematisk for børnefamilier, for børnene.

Men det er så ikke den diskussion, vi har, altså om en øvre grænse og tiden, og derfor vil jeg koncentrere mig om den argumentation, som jeg synes præger afvisningen. Ministeren siger, at det er et forvirrende signal at sende til folk. Hvis de alligevel ender med at skulle udvises, er det et forvirrende signal; hvis de er vokset op i et almindeligt hus eller i en lejlighed eller i et kollektiv med nogle almindelige forhold og har gået på arbejde osv., så er det et forvirrende signal.

Der er jeg helt uenig, og det er måske den store uenighed i dag. Jeg er fuldstændig overbevist om, at familier, som kommer i en asyllejr, og som ved, at enten får de asyl, eller også skal de udvises igen, er bedre stillet, hvis de lever så normalt et liv som overhovedet muligt, så længe de er her. Det er bedre, at de går på arbejde, det er bedre, at de får uddannelse, det er bedre, at de lærer dansk, det er bedre, at de også lærer deres hjemlands sprog, det er bedre, at de fungerer som familie, også selv om de eventuelt skal sendes tilbage til Irak, Kosovo, og hvor det kan være.

Det er jo en anden vurdering. Men nogle er bange for glidebanen – jeg kunne høre, at fru Henriette Kjær også lancerede det som en glidebane og var bange for, at det så bliver sværere. Nej, det gør det da ikke. Vi tager hånd om børnene, vi tager hånd om familien, så de er bedre stillet, hvis de skal tilbage til deres hjemland; de er bedre egnet til at komme tilbage til deres

hjemland, hvis de har haft et ordentligt liv, og hvis de ikke er blevet psykisk nedbrudte og deres børn ikke har haft en hel masse unødige ekstraproblemer. For jeg er da enig med fru Henriette Kjær i, at flygtningebørn selvfølgelig altid vil have nogle problemer, og at det altid vil være svært.

Hr. Søren Krarup kaldte det et paradeforslag. Der er nu ikke meget parade i det. Det handler om at tage den diskussion, der går på, om tiden betyder noget. Det mener vi i SF at den gør. Vi mener også, at en hel masse andre ting betyder noget, f.eks. bedre forhold.

Jeg vil så sige, at jeg er rigtig glad for, at vi nu her et år efter, at vi startede den her diskussion i Folketinget, faktisk har sat flere penge af, at der bliver bedre forhold osv. Det er kun godt. Jeg synes også selv, at jeg og SF er en del af, at det her er lykkedes.

Kl. 15.15

Jeg vil benytte lejligheden til at rose nogle, som ikke er her i salen. Det er nemlig de mange mennesker, der er aktive på det her område, og som har fungeret som støttepersoner for flygtningefamilier, har brugt deres fritid på det her og er dybt forargede over de forhold, flygtningefamilierne lever under, og som altså har lavet det græsrodsarbejde, som er en meget vigtig del af, at der kommer de forbedringer igennem, som vi faktisk kommer til at se.

Min sidste bemærkning er til hr. Søren Krarup, og den går på, at det jo er helt utroligt at høre, at det her kun er forældrenes ansvar. Det er ikke den danske regering, der skal påtage sig noget ansvar; vi skal ikke påtage os noget ansvar; vi er tilsyneladende ansvarsfrie. Det er i hvert fald en næstekærlighed, som jeg ikke kan tilslutte mig.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da Danmark i 2001 fik en ny regering skete det efter en folketingsvalgkamp, som i høj grad havde fokuseret på udlændingedebatten. Venstre og ikke mindst Dansk Folkeparti kørte en ekstremt hård og beskidt valgkamp, hvor de med symbolpolitik appellerede til den indre svinhund og folks frygt for udlændinge.

Siden valgkampen i 2001 har flertallet bestående af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti gjort deres til at skræmme udlændinge fra